

Leigh Bardugo

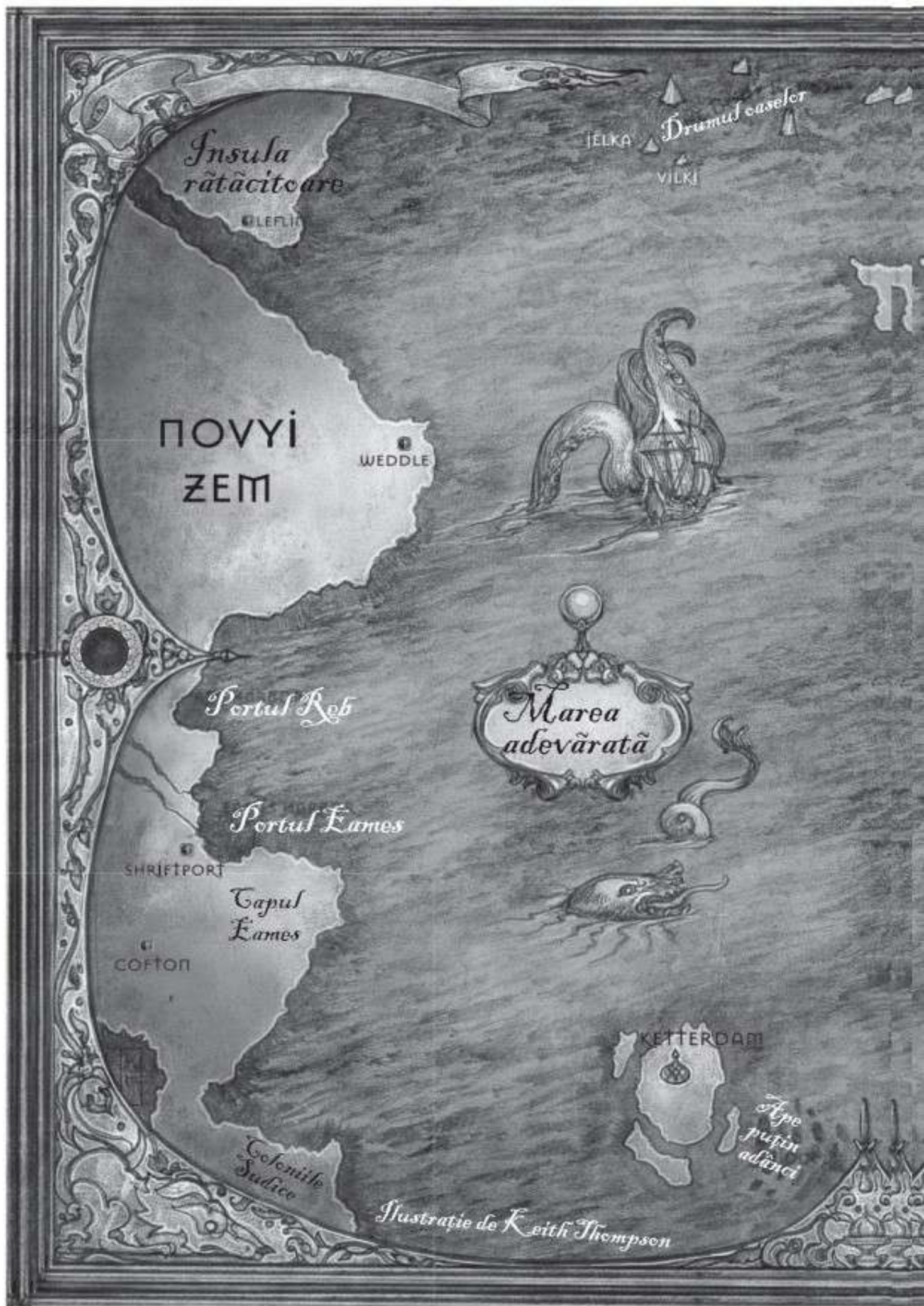
Banda celor șase ciori

Primul volum al seriei

Traducere din engleză și note de
Laurențiu Dulman

*Pentru Kayte,
armă secretă, prietenă nesperată*

Insula
rătăcitoare

LEFLI

JELKA

VILKI

Dramul caselor

ΠΟΥΥΙ
ΖΕΜ

WEDDLE

Portul Reb

Portul Lames

SHRIETPORT

Capul
Lames

COFTON

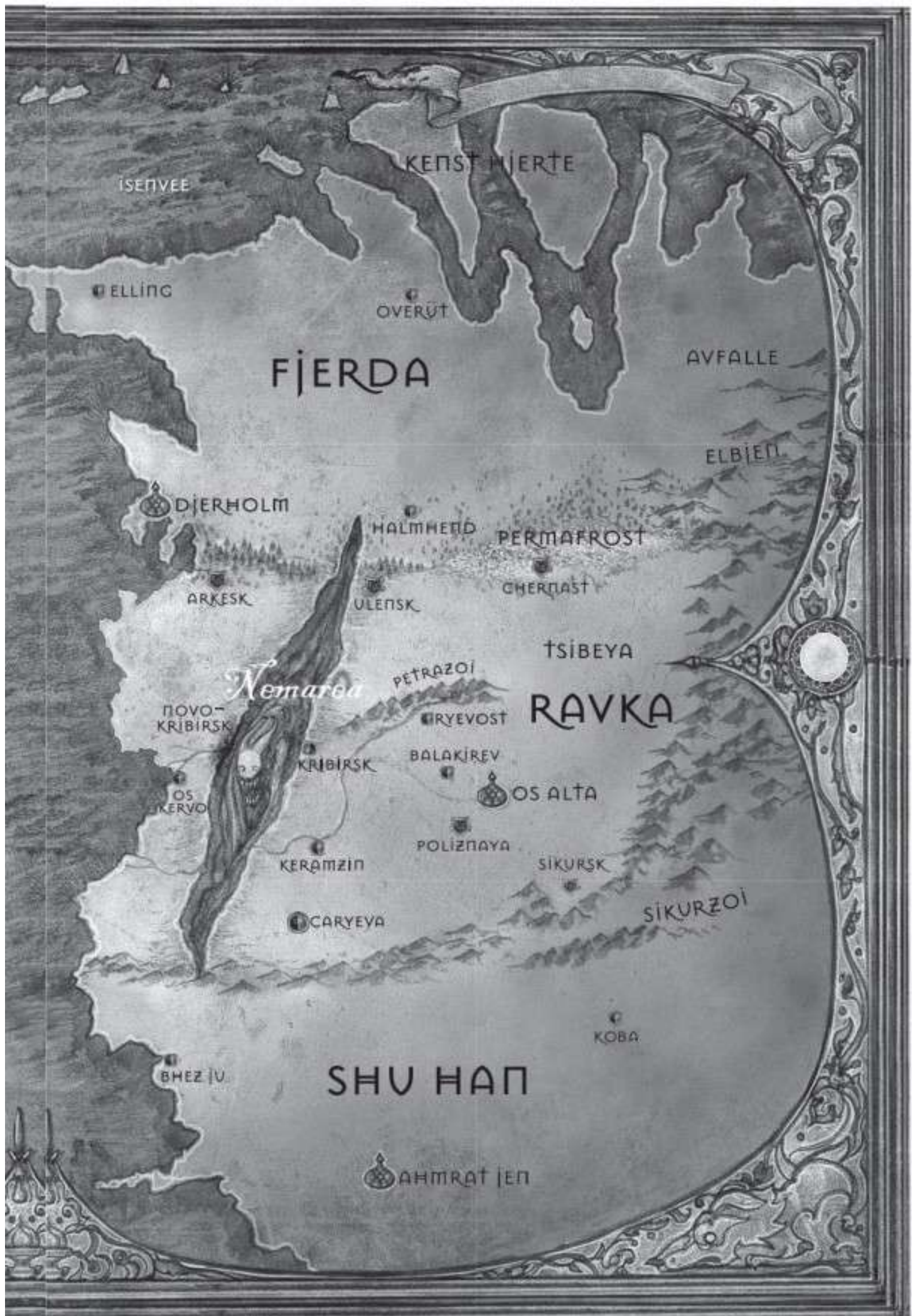
Marea
adevărată

Colonile
Sudice

KETTERDAM

Ape puțin
adânci

Ilustrație de Keith Thompson

Sectorul
închisorii

Peartă

Aripa
bărbatilor

Grajduri

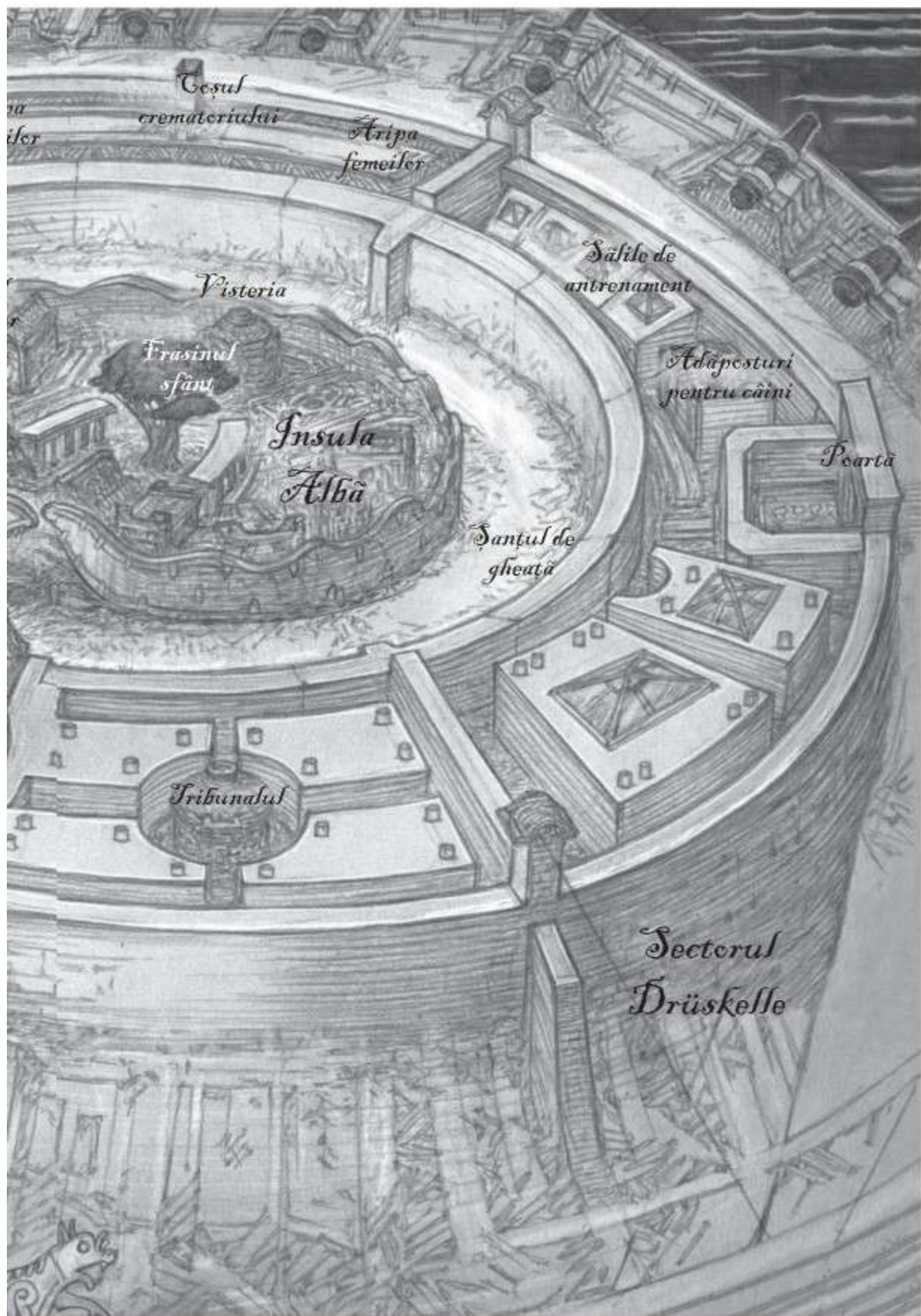
Orologiul
Strănumilor

Podul de
sticlă

Sectorul
Ambasadei

Peartă

Turtea de
Gheață

Tosul
crematoriului

Aripa
femeiser

Visteria

Sălile de
antrenament

Frasinul
sfânt

Adăposturi
pentru câini

Insula
Albă

Peartă

Santul de
gheată

Tribunalul

Sectorul
Drüskelle

1. Joost

Joost avea două probleme: mustața și luna.

Ar fi trebuit să patruleze în jurul vilei Hoede, dar în ultimele cincisprezece minute se tot plimbase pe lângă zidul dinspre sud-est al grădinii, încercând să meșteșugească vorbe romantice pe care să i le spună Anyei.

De-ar fi avut Anya ochi albaștri ca marea sau verzi ca smaraldul... Dar ochii ei erau căprui — încântători, visători... maronii ca ciocolata topită? Maronii ca blana de iepure?

— Spune-i că are pielea albă ca lumina lunii, îi sugerase prietenul său Pieter. Fetelor le place.

O soluție perfectă, atâta că vremea din Ketterdam nu era de partea lui. În ziua aceea, nu bătuse deloc briza dinspre port și o ceață lăptoasă și cenușie învăluise în umezeală canalele orașului și aleile cu dale sparte. Chiar și aici, între vilele de pe Geldstraat, aerul duhnea a pește și a apă de santină¹, iar fumul de la rafinăriile răspândite

¹ Spațiu pe fundul unei nave, în care se strâng apele de condensare și de infiltrație.

pe insulele din jur împrăștiase pe cerul nopții o pâclă cu iz de mare. Luna plină semăna nu cu o piatră prețioasă, ci mai degrabă cu o bățatură galbenă care trebuia spartă.

Nu cumva ar fi putut să-i complimenteze râsul? Atâta că n-o auzise niciodată râzând, pentru că nu prea știa să spună glume.

Și-a privit reflecția în geamul uneia dintre ușile duble care dădeau spre grădină. Mama lui avea dreptate. Chiar și în uniformă cea nouă arăta tot ca un copil. Și-a trecut un deget peste buza de sus. De i-ar fi crescut odată mustața... Oricum, părea mai deasă decât cu o zi înainte.

Se angajase ca gardă în *stadwtach* de mai puțin de șase săptămâni, dar nu era nici pe departe la fel de captivant pe cât își închipuise. Credea că va fugări hoți prin Butoi și că va patrula porturile, inspectând mărfurile descărcate pe chei. Însă după asasinarea ambasadorului la primărie, Consiliul Comercial ceruse ferm mai multă pază, așa că unde se afla Joost acum? Ei bine, se plimba în jurul casei unui negustor norocos. Și totuși, nu era un simplu negustor, căci consilierul Hoede era plasat foarte sus în conducerea Ketterdamului. Era genul de om care putea face carieră.

Joost și-a aranjat tunica și pușca, apoi și-a pipăit bastonul de la șold. Poate că lui Hoede avea să-i placă de el. *Are privirea ageră și mânuiește rapid bastonul, și-ar fi spus Hoede. Băiatul ăsta merită o promovare.*

— Sergentul Joost Van Poel, a șoptit el, desfătându-se cu sonoritatea cuvintelor. *Căpitanul Joost Van Poel.*

— Nu te mai holba la tine.

Joost s-a întors și s-a făcut roșu la față când i-a văzut pe Henk și Rutger intrând în grădină. Amândoi erau mai în vârstă, mai robuști și cu umeri mai lați decât Joost,

și erau gărzi private, servitori personali ai consilierului Hoede. Ceea ce însemna că purtau livreaua verde-deschis a casei Hoede, aveau puști frumoase din Novyi Zem și nu pierdeau nicio ocazie să-i amintească lui Joost că era un biet soldat din serviciul de pază al orașului.

— Tuleiele n-or să-ți crească mai repede dacă le mângâi, a zis Ruger, râzând zgomotos.

— Trebuie să-mi continui rondul, a răspuns Joost, încercând să-și ia un aer demn.

Rutger i-a dat un ghiont lui Henk:

— Adică se duce să-și bage capul în atelierul Grisha, s-o vadă pe iubita lui.

— *Of, Anya, n-ai vrea să-ți folosești magia Grisha ca să-mi faci mustața să crească?* l-a luat Henk peste picior.

Joost s-a răsucit pe călcâie, cu obrații stacojii, și a pornit pe latura de est a casei. Cei doi începuseră să-l tachineze de când venise acolo. Dacă n-ar fi fost Anya, probabil i-ar fi cerut căpitanului său să-l trimită în altă parte. Schimbase cu ea doar câteva vorbe în timpul rondurilor, dar de fiecare dată fusese partea cea mai plăcută a nopții.

Și, trebuia să recunoască, îi plăcea și casa lui Hoede, deși reușise să arunce doar câteva priviri înăuntru prin ferestre. Hoede avea una dintre cele mai mari vile din Geldstraat — podele placate cu lespezi lucioase de piatră albă și neagră, pereți lambrisați cu lemn negru și lucios, luminați de candelabre din sticlă suflată care pluteau ca niște meduze sub tavanele casetate. Uneori, lui Joost îi plăcea să-și imagineze că el era proprietarul casei, că era un negustor bogat care ieșise la plimbare prin frumoasa lui grădină.

Înainte să dea colțul, Joost a inspirat adânc. *Anya, ochii tăi sunt maronii ca... scoarța de copac?* Sigur avea să-i

vină ceva în minte. Oricum, se descurca mai bine când era spontan.

A fost surprins să găsească deschise ușile cu panouri de sticlă ale atelierului Grisha. Atelier care vădea bogăția lui Hoede în mai mare măsură decât faianța albastră, pictată manual, de pe pereții bucătăriei și decât policioarele șemineurilor pline cu lalele în ghivece. Căci serviciile unui Grisha nu erau deloc ieftine, iar Hoede angajase trei.

Însă Yuri nu era așezat la masa de lucru lungă și nici pe Anya n-o vedea pe nicăieri. Înăuntru nu era decât Retvenko, tolănit pe un fotoliu în straie albastru-închis, cu o carte deschisă pe piept și cu ochii închiși.

Joost s-a oprit în prag, dregându-și glasul:

— Ușile trebuie închise și încuiate pe timpul nopții.

— E cald ca-n cuptor, a răspuns târăganat Retvenko, cu accentul lui puternic și melodios de ravkan, fără să deschidă ochii. Spune-i lui Hoede că închid ușile când n-oi mai transpira.

Retvenko era un Furtunos cu păr înspicat, mai în vârstă decât ceilalți doi Grisha. Umbla zvonul că luptase de partea învinșilor în războiul civil din Ravka și că fugise în Kerch după încheierea luptelor.

— O să prezint cu dragă inimă plângerile tale consilierului Hoede, a mințit Joost.

Casa era întotdeauna supraîncălzită, ca și când Hoede ar fi avut obligația să ardă cât mai mult cărbune, dar nu Joost avea să-i atragă atenția.

— Până atunci..., a dat el să adauge.

— Știi ceva despre Yuri? l-a întrerupt Retvenko, deschizându-și în sfârșit ochii cu pleoape lăsate.

Joost s-a uitat stânjenit la bolurile cu struguri roșii și la mormanele de catifea vișinie de pe masa de lucru. În

ultima vreme, treaba lui Yuri fusese să extragă culoarea din struguri și să vopsească cu ea draperii pentru doamna Hoede, dar se îmbolnăvisese cu câteva zile în urmă, iar de atunci Joost nu-l mai văzuse. Pe catifea deja se așezase praful, iar strugurii începuseră să se strice.

— N-am auzit nimic de el.

— Bineînțeles că nu auzi nimic. Ești prea ocupat să mergi țanțoș în uniforma asta caraghioasă.

Ce era în neregulă cu uniforma lui? Și ce căuta Retvenko acolo? Doar era Furtunosul personal al lui Hoede și, de obicei, însoțea încărcăturile cele mai prețioase ale negustorului, asigurând vânt favorabil navelor, ca să ajungă repede și în siguranță la destinație. Ce bine era dacă Retvenko ar fi fost pe mare acum.

— Probabil Yuri e în carantină.

— Prețioasă informație, i-a răspuns ironic Furtunosul. Și îți întinzi gâtul de pomană, a adăugat el. Anya nu-i aici.

Joost iarăși a simțit că s-a îmbujorat.

— Unde e? a întrebat el, încercând să-și ia un ton autoritar. Ar trebui să fie aici după ce se lasă întunericul.

— Acu' o oră a venit Hoede s-o ia. Așa l-a luat și pe Yuri într-o noapte.

— Cum adică, „l-a luat și pe Yuri“? Yuri s-a îmbolnăvit.

— Hoede a venit după Yuri, după care Yuri s-a întors bolnav. Două zile mai târziu, Yuri a dispărut definitiv. Iar acum, Anya.

Definitiv?

— Poate a fost o urgență. O fi fost nevoie să vindece pe cineva...

— Întâi Yuri, acum Anya. Eu o să fiu următorul și n-o să bage de seamă nimeni în afară de mititelul ofițer Joost. Hai, pleacă de-aici.

— Dacă Hoede...

Retvenko a ridicat o mână și Joost a fost împins în spate de o rafală. Tânăra gardă s-a încordat să nu cadă din picioare, apucându-se de cadrul ușii.

— *Acum!* a zis Retvenko, schițând un cerc în aer și închizând ușa.

Joost a dat drumul la toc înainte ca ușa să-i strivească degetele și a căzut în grădină. S-a ridicat imediat în picioare, scuturându-și rușinat uniforma. Printr-un geam al ușii, crăpat de la izbitură, l-a văzut pe Furtunos rânjind.

— O să plătești pentru asta, i-a spus Joost, arătând cu degetul geamul crăpat, însă era necăjit că avea o voce atât de subțire și de inofensivă.

Retvenko a ridicat din nou mâna și ușile s-au zdruncinat în balamale. Fără să vrea, Joost a făcut un pas în spate.

— Mergi să-ți faci rondul, cățeluș de pază ce ești, i-a strigat Furtunosul.

— Te-ai descurcat de minune, a chicotit Rutger, care stătea sprijinit de zidul grădinii.

Oare de câtă vreme era acolo?

— N-ai altceva mai bun de făcut decât să te ții după mine? l-a întrebat Joost.

— Toate gărzile sunt convocate la debarcader. Chiar și tu. Sau ai cumva altă treabă? Vrei să-ți faci prieteni?

— L-am rugat să închidă ușa.

Rutger a clătinat din cap.

— Nu-l rogi, îi spui. Sunt servitori. Nu oaspeți de onoare.

Joost a pornit în urma lui Rutger, copleșit de rușine. Partea cea mai rea era că Rutger avea dreptate. Retvenko n-ar fi trebuit să-i vorbească așa. Dar ce-ar fi trebuit

Joost să facă? Chiar dacă ar fi avut curaj să se încaiere cu un Furtunos, ar fi fost ca și când s-ar fi bătut cu o vază scumpă. Grisha nu erau doar servitorii lui Hoede, ci și posesiunile lui de preț.

Și la ce se referise Retvenko când spusese că Yuri și Anya fuseseră luați? Oare încerca s-o protejeze? Angajații Grisha erau ținuți în casă din motive întemeiate. Dacă mergeau pe stradă fără protecție, riscau să fie răpiți de un negustor de sclavi și să nu mai fie găsiți niciodată. *Poate că s-a dus să se întâlnească cu cineva*, a presupus Joost cu tristețe în suflet.

Gândurile i-au fost întrerupte de lumina și agitația de la debarcaderul acoperit de pe marginea canalului. Peste apă se vedeau alte case elegante de comercianți, înalte și înguste, cu frontoane dichisite profilate pe cerul nopții, cu grădini și debarcadere luminate de felinare strălucitoare.

Cu câteva săptămâni în urmă, lui Joost i se spusese că, întrucât debarcaderul lui Hoede intra în reparații, trebuia să-l sară de la rondurile de noapte. Însă, când el și Rutger au intrat în clădirea care adăpostea ambarcațiunile, n-a văzut nicio schelă și nicio urmă de vopsea. În plus, *gondelele* și vâslele fuseseră sprijinite de pereți. Veniseră și celelalte gărzi private ale lui Hoede, îmbrăcate în livrelele lor verde-marin, iar Joost a recunoscut după uniforma violet alte două gărzi din *stadwatch*. Dar mare parte din clădire era ocupată de o cutie uriașă — un fel de celulă care părea făcută din oțel ranforsat, cu muchiile pline de nituri și cu o fereastră uriașă într-un perete lateral. Prin geamul vălurit, Joost a zărit așezată la o masă o fată care își strângea în jurul trupului veșmintele de mătase roșie. În spatele ei, stătea în poziție de drepti o gardă din *stadwatch*.

Anya, a tresărit Joost, dându-și seama cine era. Avea fața palidă, iar ochii ei căprui erau mari și speriați. Băiețelul care stătea la masă în fața ei era de două ori mai speriat; avea părul ciufulit, ca și când tocmai ar fi fost trezit din somn, și își bălăngănea agitat picioarele care îi atârnavau pe marginea scaunului.

— De ce-au venit atâția paznici? a întrebat Joost.

Sigur erau mai mult de zece înghesuiți înăuntru. Venise acolo și consilierul Hoede, însoțit de un negustor pe care Joost nu-l cunoștea, amândoi îmbrăcați în obișnuitele haine negre ale comercianților. Joost s-a îndreptat de spate când a văzut că cei doi negustori stăteau de vorbă cu căpitanul gărzilor din *stadwatch*, sperând că reușise să-și scuture tot pământul de pe uniformă după căzătura din grădină.

— Ce se întâmplă aici? a mai întrebat Joost.

Rutger a ridicat din umeri.

— Cui îi pasă? E o pauză de la rutina zilnică.

Joost s-a uitat din nou prin geamul celulei. *Anya* se uita și ea spre el, cu privirea pierdută. În ziua când Joost venise la vila Hoede, *Anya* îi vindecase o vânătăie de pe obraz. Nu era mare lucru, doar urmele de un verde-gălbui de la o lovitură încasată în timpul unui antrenament, dar Hoede o văzuse și nu-i plăcea ca gărzile lui să arate ca niște bățauși. Joost fusese trimis la atelierul Grisha, iar *Anya* îl așezase în dreptunghiul de lumină proiectat printr-o fereastră de soarele iernii târzii. Degetele ei reci trecuseră peste pielea lui și, cu toate că mâncărimea fusese îngrozitoare, doar câteva secunde mai târziu părea că vânătăia nici nu existase vreodată.

Când Joost i-a mulțumit, *Anya* i-a zâmbit, iar el s-a pierdut cu firea. Știa că nu avea nicio șansă. Chiar dacă

Anya l-ar fi plăcut, Joost n-ar fi avut niciodată suficienți bani cât s-o răscumpere de la Hoede, iar Anya nu s-ar fi putut căsători cu el decât dacă ar fi primit încuviințarea lui Hoede. Însă asta nu-l împiedicase să treacă pe la ea s-o salute și să-i ducă mici daruri. Anyei îi plăcuse cel mai mult harta Kerchului, un desen fantezist al națiunii lor insulare, înconjurată de sirene înotând în Marea Adevărată și de nave împinse de vânturi înfățișate sub forma unor bărbați cu obraji umflați. Era un suvenir ieftin, din cele pe care le cumpărau turiștii pe Doaga de Est, dar părea să-i fi plăcut Anyei.

Acum, văzând-o în fața lui, Joost a îndrăznit să ridice o mână în chip de salut, dar Anya n-a avut nicio reacție.

— Nu poate să te vadă, neghiobule, a râs Rutger. Pe partea cealaltă geamul e reflectorizant.

Joost s-a îmbujorat.

— De unde era să știi?

— Deschide ochii și fii și tu atent măcar o dată.

Întâi Yuri, acum Anya.

— De ce le trebuie o Vindecătoare Grisha? Cumva e rănit băiatul?

— Mie mi se pare teafăr.

Căpitanul și Hoede păreau să fi ajuns la o înțelegere.

Joost a văzut prin geam că Hoede a intrat în celulă și s-a apropiat de băiat, bătându-l încurajator pe umăr. Probabil celula avea guri de aerisire, pentru că Joost l-a auzit pe Hoede spunând:

— Fii curajos, tinere, și la sfârșit ai să primești câteva *kruge*.

Apoi a apucat bărbia Anyei cu o mână presărată cu pete hepatice. Vindecătoarea s-a crispat, iar Joost s-a încordat și el. Hoede a scuturat ușor capul Anyei:

— Fă ce ți-am zis și totul o să se termine repede, *ja?*
Vindecătoarea a zâmbit ușor.

— Bineînțeles, Onkle.

Hoede i-a șoptit ceva gârzii din spatele Anyei, apoi a ieșit din celulă. Ușa s-a închis cu un zăngănit puternic, iar consilierul a tras zăvorul, după care, însoțit de celălalt negustor, s-a așezat chiar în fața lui Joost și Rutger.

— Sigur e înțelept ce facem? l-a întrebat negustorul pe care Joost nu-l cunoștea. Fata asta e Corporalnikă. Iar după ce-a pățit Fabrikatorul...

— Dacă ar fi fost Retvenko, mi-aș fi făcut griji. Dar Anya are o fire blândă. E Vindecătoare. Nu e înclinată spre violență.

— Și ai micșorat doza?

— Da, dar să fim înțeleși, dacă rezultatul e același ca în cazul Fabrikatorului, Consiliul mă va despăgubi, da? Nu mi se poate cere să suport eu cheltuielile.

Văzând că negustorul a încuviințat din cap, Hoede i-a făcut semn căpitanului.

— Începeți.

Dacă rezultatul e același ca în cazul Fabrikatorului. Retvenko i-a spus că Yuri dispăruse. Oare la asta se referea?

— Sergent, a zis căpitanul, ești pregătit?

— Da, să trăiți, a răspuns garda din celulă, apoi a scos un cuțit.

Joost a simțit un nod în gât.

— Primul test, a continuat căpitanul.

Garda s-a aplecat în față și i-a cerut băiatului să-și suflece mâneca. Băiatul s-a supus și a întins mâna, vârându-și în gură degetul mare de la cealaltă mână, iar Joost și-a spus în sinea lui: *E cam mare ca să mai facă asta.* Dar probabil băiatul era foarte speriat. Joost dormise cu un ursuleț de cârpă sub pernă până aproape de

paisprezece ani, lucru pentru care fusese ironizat fără milă de frații lui mai mari.

— O să te usture un pic, a spus garda.

Băiatul a dat din cap cu ochi mari, fără să-și scoată degetul din gură.

— Chiar nu-i nevoie de asta..., a spus Anya.

— Liniște, te rog, a intervenit Hoede.

Garda l-a bătut ușor pe spate pe băiat, apoi i-a făcut o tăietură pe antebraț. Băiatul a izbucnit în plâns.

Anya a încercat să se ridice de pe scaun, dar garda i-a pus o mână grea pe umăr.

— În regulă, sergent, a spus Hoede. Las-o să-l vindece.

Anya s-a aplecat în față, apucând cu grijă mâna băiatului.

— Șșș, i-a șoptit ea. Lasă-mă să te ajut.

— O să mă doară? a scâncit băiatul.

Vindecătoarea i-a zâmbit:

— Deloc. O să simți doar o mâncărime. Încearcă să nu te miști, da?

Fără să vrea, Joost s-a aplecat în față. Nu *văzuse* niciodată cum vindeca Anya.

Fata a scos o batistă din mânecă și a șters sângele, apoi degetele ei s-au plimbat ușor peste rana băiatului. Joost a urmărit uluit procesul lent prin care pielea se regenera și se suda.

Câteva minute mai târziu, băiatul a zâmbit și a întins brațul. Era un pic roșu, dar în rest era neted și fără semne.

— Asta a fost magie?

Anya l-a atins cu degetul pe vârful nasului.

— Oarecum. Aceeași magie pe care o folosește corpul tău când i se oferă timp și un pic de bandaj.

Băiatul aproape că era dezamăgit.